

ขอบุญ

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “จิตกระตุก”

กราบนมัสการหลวงพ่อกุ หลวงพ่อเคยเทศน์สอนว่าป่วยไปรักษาร่างกายให้หายก่อน ลูก
ชดใช้กรรมเก่าแล้ว ณ ปัจจุบันสุขภาพดีขึ้น ที่ผ่านลูกพิจารณาแล้ว ลูกปฏิบัติบริกรรมพุทโธ
ภาวะทางจิตเครียด อารมณ์จิตไม่กลมกล่อม แข็งกระด้าง

ทุกวันนี้ปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่กอดตันตัวเอง ทำตามหน้าที่ให้
จิตใจเข้มแข็งและให้ตัวเองมีความสุข ไม่ทุกข์ร้อนจนเกินไป

ปัจจุบันลูกจะสวดมนต์ก่อน ๑๕ นาทีและบริกรรมพุทโธ เป็นบางครั้งจิตจะกระตุกบ่อย
ไม่ทราบว่า จิตตกกังวลหรือว่าเป็นกรรมทางจิตของลูกเอง ลูกยังงังและปัญญาที่บ่จะ พลิก
แปลงทางจิตไม่ค่อยเป็นค่ะ

ในชีวิตประจำวันความคิดที่ผุดออกมาจากใจนี้จะเป็นสัญญาเก่าๆ ที่มันทำให้เราร้อน
ลูกจะมีสติบ้างก็ตัดด้วยพุทโธ และมันคิดไม่หยุดก็ด่ามันแรงๆ ให้มันหยุดค่ะ แต่ในบางครั้ง
เผลอสติ สติจะย่ำรวมกันค่ะ และขอกินขอใช้ตลอด สติไม่เท่าทันอารมณ์ จิตก็เผลอคิดเผลา
ตัวเอง

ลูกจะขอขมาคุณพระพุทโธ พระธรรม พระสงฆ์ และพ่อแม่ครูอาจารย์อยู่บ่อยๆ และ
ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยที่เป็นที่พึ่งและเป็นที่ระลึก โดยเฉพาะพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่เมตตา
เทศน์สอนเป็นธรรมะบ่มเพาะทางจิตใจให้เข้มแข็ง ตลอดทั้งเป็นธรรมะที่เป็นที่พึ่ง ขอหลวงพ่อกุ
เมตตาชี้ทางด้วยค่ะ ขอบพระคุณ

ตอบ : นี่เขาร่านะ ถ้าจิตกระตุกๆ เวลาเราภาวนาไป เริ่มต้นจากการภาวนามันล้มลุกคลุกคลานๆ คำว่า “ล้มลุกคลุกคลาน” คนที่ไม่เคยทำงานสิ่งใด คนที่ทำงานไม่เป็นแล้วฝึกทำงานนี้สำคัญมาก

ถ้าฝึกหัดงานจนทำงานเป็นแล้ว พอทำเป็นไปแล้วมันจะถนัดไปมากน้อยขนาดไหน มันก็ทำงานเป็น มันพอเป็นไปได้ แต่ถ้าคนทำงานยังไม่เป็น คนทำงานยังไม่เป็นก็ต้องพยายามฝึกตนเองให้ทำงานให้เป็น

ถ้าฝึกตนเองทำงานให้เป็น ตรงนี้มันยาก คนทำงานไม่เป็นแล้วทำงาน คนเล่นกีฬาไม่เป็น แล้วพยายามฝึกหัดเล่นกีฬามันยาก แต่คนที่เล่นกีฬาแล้วเขาก็เพียงแค่มาสร้างความฟิตของเขา เพราะเขาทำของเขาได้

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราฝึกหัดเริ่มต้น ฝึกหัดเริ่มต้นมันจะล้มลุกคลุกคลานอย่างนี้ แล้วเราจะล้มลุกคลุกคลานอย่างนี้มันมีอยู่สองอย่าง อย่างหนึ่งคือโลกกับธรรม

โลกคือความเป็นโลกๆ โลก สัญญาอารมณฺ์ อ่านหนังสือนิยายสิ อ่านหนังสือนิยาย อ่านอะไรมันชอบ อ่านธรรมะที่ไรมันจะหลับทุกที นี่โลกกับธรรมๆ แต่สิ่งที่เป็นโลกๆ สิ่งที่เป็นเรื่องโลกมันอยู่กับโลกนั้นนะ มันเข้ากับกิเลส เข้ากับความรู้สึกของเรา แต่เวลาจะปฏิบัติธรรมๆ มันจิตมันซัด แบบว่ามันต่อต้านมันคัดค้านไปทั้งนั้นนะ นี่โลกกับธรรมๆ

เราเป็นโลก เราเกิดจากโลก เกิดจากพ่อจากแม่ เราอยู่กับสังคมมนุษย์ เราจะปฏิบัติธรรม ปฏิบัติธรรมให้เป็นสัจจะเป็นตามความจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบธรรมอันประเสริฐไฉ

เวลาจะปฏิบัติธรรมมันมีปัญหาไปทั้งสิ้น ฉะนั้น เวลาเราประพฤติปฏิบัติเราก็พยายามชวนชวายของเรา แล้วชวนชวายของเรา เราเป็นโลก โลกคือความรู้สึกนึกคิดปรุงแต่ง แล้วก็สร้างภาพว่าปฏิบัติธรรมแล้วจะได้ธรรมอย่างนั้น มันเป็นการกดดันตัวเอง ทั้งๆ ที่เราไม่รู้หรือหว่านธรรมะเป็นอย่างไร สมานี่คาดหมายไม่ได้

หลวงตาท่านพูดประจำ “ไอ้เรื่องสมานียามาหลอกเราไม่ได้นะ” เพราะท่านติดสมาธิตั้ง ๕ ปี สมาธิต้องเป็นสมาธิ

ไฉน “ว่างๆ ว่างๆ” ว่างๆ คือว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย ถ้าเป็นสมาธินะ มันยิ่งกริ้มเลย มันไม่ค่อยพูดหรอก มันยิ่งๆ นั่นนะสมาธิแท้ๆ มันมีความสุขในใจของมัน

แต่ไอ้ “ว่างๆ ว่างๆ” ว่างๆ ใครก็ว่างได้ อารมณ์ดีก็ว่าง กินกึ่งกันแล้วก็ว่าง กึ่งกันเมากันนะว่าง เฮ้ย! ว่างเวี๋ยว่าง ว่างอย่างนั้นมันไร้สาระ

นี่ไง เราเป็นโลก เราคาดหมายธรรมไม่ได้หรอก การคาดหมายนั่นคือโลกๆ ทั้งนั้นนะ การคาดหมายคือการจินตนาการบนสมมุติฐานของตน คนที่จินตนาการธรรมะมันจินตนาการธรรมะโดยสมมุติฐาน โดยจินตนาการของตน มันเป็นความจริงไปที่ไหน ไม่มีหรอก

นี่โลก เราเป็นโลก เราอยู่กับโลก เราคาดหมายธรรมะ เราต้องการธรรมะ มันก็กดดันตัวเอง การคาดหมาย การคาดหมายคือสันนิษฐาน การสันนิษฐานคือเดา เราเดาเราคาดเราหมายความว่ามันจะเป็นอย่างนั้นๆ แล้วไม่เป็นหรอก เพราะการเดาของเรา การจินตนาการของเรา มันเปลี่ยนแปลงตลอด

เราเป็นโลก แล้วจะไปปฏิบัติธรรมมันก็เป็นอย่างนี้ มันลุ่มลูกคลุกคลาน วันนี้ได้ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ต่อไปเหลือ ๕ เปอร์เซ็นต์ เหลือ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ มันขึ้นๆ ลงๆ ของมันอยู่อย่างนี้ เราก็จินตนาการของเราไปอย่างนั้นนะ

เราทั้งหมดเลย ทั้งหมดเลย เพราะอะไร เพราะเราปฏิบัติใหม่ๆ เราไม่เอาอะไรเลย เริ่มต้นเห็นนิมิต เห็นอะไรต่างๆ ไปตลอด มันมีผิบบ้างถูกบ้าง พอมีผิบบ้างถูกบ้าง แล้วนี่จำแม่นเลย แล้วมันฝังใจมาก ประวัติหลวงปู่เทสก์กับประวัติหลวงปู่หลุย องค์หนึ่งติดสมาธิ ๑๑ ปี องค์หนึ่งติด ๑๓ หรือ ๑๗ ปี ติดสมาธิอยู่คือเสียเวลาไป ๑๑ ปี เสียเวลาไปนะ

ตั้งแต่นั้นมาเลย ไม่เอาอะไรทั้งสิ้น ไม่คาดหมายให้มันเป็นเกาะดอนที่ใจเราต้องไปติดไว้ตรงนั้น ให้มันเป็นตามข้อเท็จจริง

องค์หนึ่งนะติดสมาธิ ๑๑ ปี หลวงปู่เทสก์ อดีตโนประวัติไปอ่านได้เลย ท่านเขียนเองเลย ว่าท่านติดสมาธิ ๑๑ ปี นี่คำว่า “ติดสมาธิ” หลวงตาติด ๕ ปี

เพราะมันเป็นสิ่งที่น่ากลัว เลยบอกว่า ไม่มีสิ่งใดที่คาดหมายคาดเดาให้จิตใจไปเกาะเกี่ยวไปติดอยู่ เราปล่อยหมดเลยให้เป็นข้อเท็จจริง ไม่เอาอะไรเลย

คำว่า “ไม่เอาอะไรเลย” ความรู้ความเห็นวางหมด ไม่ยึดถือว่าเป็นความรู้ความเห็นของเรา แต่สติกับคำบริกรรมมีตลอดไปเรื่อย ๆ แล้วพอไปแล้วมันจะเดินหน้าไป แต่ไม่อย่างนั้นเราคาดเราหมายไ้ แล้วก็ไปติดขัดอยู่อย่างนั้นนะ

นี่พูดถึงผู้ที่ประพฤติปฏิบัติอย่าคาดอย่าหมาย แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มนุษย์เกิดมาต้องมีอาหาร มนุษย์เกิดมาต้องมีหน้าที่การงานของตน เราเกิดเป็นมนุษย์เรามีร่างกายและจิตใจ เราก็เอาจิตใจนี้มาประพฤติปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมามันก็เป็นผลประโยชน์กับเรา มันเป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นสันติภูมิ

การทำธุรกิจการค้าเขามีผลประโยชน์ตอบแทน มันถึงว่าเป็นธุรกิจการค้า การประพฤติปฏิบัติธรรมบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ธุรกิจ มันเป็นการประพฤติปฏิบัติ เป็นสันติภูมิ เป็นความรู้เฉพาะตน เฉพาะหัวใจดวงนั้น

หัวใจดวงนั้นที่มันต่ำต้อย หัวใจดวงนั้นที่มันทุกข์มันยาก เราก็ประพฤติปฏิบัติให้หัวใจดวงนั้นมันมีคุณค่าขึ้นมา ไม่ต่ำต้อยเหมือนทรงตัวอยู่กับที่

ถ้าปฏิบัติให้มันมีคุณค่าขึ้นมา คุณค่าขึ้นมาเพราะความสุข ความพอใจของเรา ความเป็นมนุษย์ไ้ ถ้าคนที่ประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะภูมิใจการเกิดเป็นมนุษย์ มันจะภูมิใจจากหัวใจของเรา

ชีวะ จิตนี้มันมีคุณค่าของมัน มีคุณค่าเพราะมันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วตอนนี้ในปัจจุบันนี้วาระนี้มันมาเกิดเป็นเรา เกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราก็พยายามจะประพฤติปฏิบัติของเรา ประพฤติปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากโลก ๆ ถ้ามันเป็นธรรมขึ้นมาเราจะรู้ของเราเองเป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นสันติภูมิในความเป็นจริงในใจของเรา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาอย่างนี้ เราปฏิบัติเพื่อแบบที่เราไม่กดดันตัวเองที่ว่า จะปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนั้น ไปสำนักนั้นแล้วจะได้เป็นขั้นนั้น ๆ

สำนักนั้นให้ได้หรือ พระพุทธเจ้ายังให้ไม่ได้เลย สำนักไหนก็ช่วยเราไม่ได้หรอก แม้แต่เราปฏิบัติของเราเอง เราไปสำนักไหนก็แล้วแต่มันเป็นสัปายะ เราไปอาศัยสถานที่นั้น มีหมู่คณะ

ที่ดีที่ปฏิบัติด้วยกัน ปฏิบัติแล้วไม่ขัดไม่แย้งกัน ไม่คอยทำลายกัน เราหาสัปปายะที่ดีๆ หาครูบาอาจารย์ที่ดีๆ แต่เวลาจะเป็นความจริงจะประพฤติปฏิบัติมันก็จะประพฤติปฏิบัติจากการกระทำของเรา จากคำบริกรรมของเรา จากสติของเรา จากปัญญาของเรา แล้วเราก็ต้องฝึกหัดของเรา โดยเป็นสมบัติของเรา

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนเป็นผู้ที่ปฏิบัติหัวใจของตน ตนเป็นผู้ควบคุมดูแลหัวใจของตน สำนักไหนก็ให้ธรรมะไม่ได้ สำนักนั้นเป็นสถานที่ให้เราได้ประพฤติปฏิบัติ สำนักเป็นที่เชิดชูบูชาของเราเพื่อให้เราทำการกระทำของเราขึ้นมาให้เป็นความจริง ความจริงของเราขึ้นมา

นี่พูดถึงว่าเริ่มปฏิบัติ ถ้ามันปฏิบัติแล้วถ้าเราไปคาดไปหมายแล้วมันก็จะเป็นอย่างสิ่งที่ย้อนกลับมาเป็นกรอบให้เราดี้นรณชลูกขลักๆ อยู่ในกรอบความคิดเรานั้นนะ เราปล่อยหมดเลยให้มันเป็นความจริง พอเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว

เวลาปฏิบัติไปแล้วบอกว่า จิตเขากระตุก

ถ้าจิตเขากระตุกนะ มันเป็นอาการของใจ ถ้าเป็นอาการของใจ เราก็พยายามวางอารมณ์ของเราให้เป็นกลาง วางอารมณ์ให้พอดี แต่สติเราต้องสมบูรณ์ แล้วเราก็มีคำบริกรรมของเรา คำบริกรรมพุทโธๆ

พุทโธจิตมันดีขึ้น เหมือนรถยนต์ รถยนต์เวลาถ้าจอดอยู่กับที่เป็นเรื่องหนึ่งนะ รถยนต์ถ้ามันขับเคลื่อนออกจากที่ไป มันเดินหน้าของมันไป ถ้าเราควบคุมได้ รถนั้นเราก็อยู่บนถนนหนทางที่ดิ่งาม เวลาเราไปในชุมชนต่างๆ เขาจะมีลูกระนาด เวลาไปแล้วมันจะมีลูกระนาดเพื่อให้คนขับรถนั้นให้สำรวจระวังว่า ถ้าลูกระนาด มันจะเป็นที่ชุมชน เป็นที่นักเรียน เป็นที่ว่าให้ควบคุมดูแลให้ดี มันจะมีลูกระนาด ลูกระนาดให้รถมันสะดุด ให้มันรู้ตัวมันได้

นี่ก็เหมือนกัน จิต จิตถ้ามันสะดุดๆ รถที่มันเป็นลูกระนาดเขาจะรักษาของเขา เขาก็เพียงแต่ควบคุมรถเขาให้ดี ลดความเร็วลง แล้วมันเรื่องที่มาสะดุดมันกระตุกนั้นมันมีลูกระนาดให้รถนั้นเพื่อให้ขับรถมีสติ ไม่มีความประมาท เพื่อควบคุมรถตัวให้ดี นี่พูดถึงเรื่องรถนะ

พูดถึงเรื่องจิต จิตถ้าเราบริหารมพุทธๆ ของเราเพื่อให้จิตเราสงบระงับ ถ้าจิตสงบระงับ แล้วมันก็เริ่มดีงามของมันขึ้นมา ถ้ามันมีอาการกระตุกๆ ถ้ามีอาการกระตุกนะ เราก็รับรู้ได้ว่า มันมีอาการกระตุก ถ้าเราเราบรีน แบบว่าถ้าจิตเราเราบรีนไม่มีอาการกระตุกมันก็จะละเอียดขึ้น

แต่มันกระตุกๆ กระตุกเพราะอะไรละ

เพราะมันมีอาการของมัน มันมีอาการของมันนะ รถถ้ามันมีอาการของรถ เครื่องยนต์ไม่สะดวก เขาก็ต้องไปที่ศูนย์ให้ตรวจสอบว่ามันเป็นอย่างใดมันถึงกระตุก ถ้าในเครื่องยนต์นะ ลูกกระพิกนั้นเป็นหนทาง แล้วถ้าเป็นตัวเครื่อง เป็นตัวรถยนต์ นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

จิตใจของเรา จิตใจของเราถ้ามันกระตุกๆ เราก็พยายามปล่อยวางของมัน ปล่อยวาง ปล่อยวางไป ปล่อยวาง ถ้ามันกระตุกมันก็กระตุกโดยสัจจะโดยอาการของมัน เราก็รับรู้แล้วก็วาง รู้แล้ววาง มันต้องแก้ไขไปอย่างนี้ไง

ถ้าอาการกระตุก อะไรจะไปกระตุก เครื่องยนต์มันยังว่าเป็นเพราะอากาศ เป็นเพราะไฟ เป็นเพราะว่าเครื่องยนต์มันสะดุด มันไม่สะดวก แล้วถ้าจิตกระตุกเป็นอย่างไรวะ

จิตกระตุกขึ้นมา เราบอกว่า เรามีเวรกรรมเก่าหรือไม่ มันเป็นเพราะเขาตกภวังค์หรือมันเป็นเพราะกรรมของจิต

มันจะเป็นเพราะอะไรมันก็เป็นอดีตหมดแล้ว นี่ให้มันเป็นปัจจุบัน พอเป็นปัจจุบันเราก็รักษาของเรา รักษาใจของเราให้ปล่อยให้ว่างไป

เพราะเราจะบอกว่า กรณีอย่างนี้มันกรณีเหมือนกับหิน เศษหินในรองเท้า ถ้าเศษหินในรองเท้า เราแค่ถอดรองเท้านะ เศษหินมันออกจากรองเท้าไปมันก็จบ ถ้าเศษหินอยู่ในรองเท้า เราก็ใส่รองเท้าอยู่ แล้วเราก็ค้นหาเศษหิน รองเท้าขาด

นี่ไง “นี่มันกรรมเก่ากรรมใหม่ กรรมอะไร”

กรรมก็คือกรรม ถ้าไม่มีกรรมมันก็ไม่มีอาการแบบนี้ ถ้ามันมีอาการแบบนี้มันก็เป็นอดีตที่ล่วงเลยมาแล้ว เราก็วางใจของเรา ตั้งสติไว้ อาการสะดุดนี้เป็นเรื่องธรรมดา แล้วก็ตั้งสติไว้

พยายามรักษาให้มันข้ามพ้นไป คือให้มันสงบระงับไป ให้สงบระงับโดยที่ไม่กระตุก ให้สงบระงับโดยที่ไม่กระตุกแล้วจะดีขึ้นหรือไม่ ให้สงบระงับแล้วรักษา รักษาตรงนี้ รักษาหัวใจของเรา เราพยายามทำของเรา

เหมือนคนขับรถอีกแหละ ถ้าเขาขับรถไปแล้ว พอเขาผ่านชุมชนไปแล้ว ใจลูกระนาดมันก็จบไปแล้ว แต่ถ้าเขาขับรถจะผ่านเข้าชุมชนนั้น ลูกระนาดนั้นเขาทำไว้เพื่อความปลอดภัยของเด็ก เพื่อความปลอดภัยของชุมชน เพื่อความปลอดภัยต่างๆ ถ้าเราจะขับรถผ่านตรงนั้นมันก็ต้องผ่านลูกระนาด

จิต จิตถ้าเราภาวนาของเรา ถ้าเราทำของเราสิ่งที่ตั้งมาแล้วมันก็จะผ่านเรื่องอย่างนี้ไป ค่อยๆ ทำของเราไป ถ้าจิตกระตุกมันจะจบของมัน

แล้วเวลาเขาบอกว่า บางทีถ้ามันไม่ได้สติ เขาก็พยายามสร้างสติ เวลากลับไปพุทโธหรือไม่ก็ใช้หยุดแล้วด้ามันแรงๆ

อันนี้เห็นด้วย ด้ามันแรงๆ แล้วไม่ใช่ด้ามัน ด้าตัวเอง ด้าเราเลย เราเป็นคนไร้ค่า เราเป็นคนไม่มีวาสนา เราเป็นคนไม่เอาไหน ด้ามันเลย คนอื่นเขาทำคุณงามความดีกันเยอะเยอะเขาทำได้ ทำไมเราทำแล้วมันจะมีอุปสรรคไปทั้งหมดเลย สิ่งต่างๆ เราพยายามรักษาของเรา เห็นไหม

ทีนี้เขาบอกว่า เวลามันเผลอ มันย่ำรวมกันต่างๆ

เรารักษาของเรา ดูเลขของเราเพื่อประโยชน์กับเรานะ นี่ผลของการปฏิบัติ ถ้าจิตที่มันกระตุก ค่อยๆ แก่ไป

ถ้าเวลาเราสอนนะ เราบอกว่า ให้พุทโธชัดๆ พุทโธชัดๆ

พุทโธชัดๆ หมายความว่าสติมันสมบูรณ์ แล้วคำบริกรรมสมบูรณ์ อาการต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นเป็นไปไม่ได้เลย ไม่มี เพราะจิตเราอยู่กับพุทโธ

เวลาหลวงปู่มั่นท่านสอน “อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ” จบ

หลักการของเราคือไม่ทิ้งพุทโธและไม่ทิ้งผู้รู้

ผู้รู้คือตัวตนของเรา พุทโธคือคำบริกรรม ตัวตนของเรา ตัวตนมันสมบูรณ์ของมันแล้วมันทำอะไรไม่ได้ก็พุทโธไว้สิ เพราะพุทโธนี่คือพุทนะ พุทนะคือพระพุทเจ้า ผู้รู้เราอยู่กับพระพุทเจ้า เสียหายตรงไหน

แต่ผู้รู้มันไปของมันเรื่อยเรื่อย ปล่อยมันปล่อยปละละเลยเสียหายทั้งสิ้น นี่ถ้ามันไปปล่อยไป แล้วรักษาของเราไว้ ปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าแล้วจะเห็นคุณค่าหัวใจของเรา

แต่ถ้าเราปฏิบัติอยากได้ธรรมะ อยากได้อะไร ไม่ได้อะไรหรอก กิเลสมันหลอก ส่งออกหมดแหละ ส่งออกไปจนบ้านของเราว่างเปล่า บ้านของเราไม่มีสมบัติอะไรติดบ้านเลย

แต่เราไม่ไปไหนเลย อยู่บ้าน รักษาเราให้ดี อยู่กับผู้รู้ อยู่กับพุทโธ อยู่กับคำบริกรรม อยู่กับปัญญาอบรมสมาธิ ใครจะได้อะไรเรื่องของมัน เราอยู่บ้านเรานะ ไฟไหม้ วาตภัยทำลายบ้านคนอื่นหมดเลย แต่เหลือบ้านเราบ้านเดียวเด่นชัดเลย

ไอ้คนที่ว่าจะได้ขั้นขั้นขั้นนี้เดี๋ยวมันจะโดนไฟป่าเผาทำลายหมดเพราะมันส่งออก แล้วมันจะเหลือบ้านเราบ้านเดียวโดดเด่นเลย

“พุทโธไม่เห็นได้อะไรเลย ปัญญาอบรมสมาธิไม่เห็นได้อะไรเลย”

เออ! เอ็งพุทโธไป เพราะคุณค่าของมันอยู่ในตัวของมันเอง ปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก สัจธรรมมันจะมีคุณค่าอยู่ที่ใจของเราเอง ที่อื่นเป็นเรื่องที่เป็นของส่งออก ของนอก ไม่เกี่ยว

นี่พูดถึงพุทนะนะ พูดถึงจิตกระตุก จบ

ถาม : เรื่อง “ไม่ใช่คำถาม”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับที่ให้ความเมตตาตอบคำถามอย่างเข้าใจและรู้แจ้งแทงตลอด สภาธรรมต่างๆ ตามความจริงอย่างลึกซึ้งในทุกคำถามที่เคยถามมาค่ะ

ตอบ : ฝึกหัดหัวใจของตน ฝึกหัดปัญญาของตน ถ้าปัญญาของตน อุดตา หิ อุดตโน นา โถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนจะรักษาตน ตนจะควบคุมดูแลตน ตนจะทำให้หัวใจของตนมีคุณค่ามากขึ้น

นี่อย่างว่า มีครูบาอาจารย์ก็ถามเป็นเรื่องธรรมดา แต่ว่าเราไม่ได้เกิดปัญญา เกิดการเจริญเติบโต คือจิตใจเข้มแข็งดีขึ้น ถ้าจิตใจเข้มแข็งดีขึ้นมันจะมีสติปัญญาของมันเพื่อหัวใจของตน นี่พูดถึงว่ากราบขอบพระคุณ

ถาม : เรื่อง “กราบระลึกคุณครูบาอาจารย์”

ไม่มีคำถาม แต่อยากเขียนมากราบขอบพระคุณค่ะ

ขอบคุณหลวงพ่อกับทำให้ความสันติเกิดขึ้นในใจลูก ณ วัดสันติพุทธาราม ขอขอบคุณที่ช่วยลูกจากการไม่ต้องเกิดเป็นยักษ์หรือสัตว์ร้าย ถ้าตายไปด้วยความโกรธและอยากเอาคืน คนที่เคยรักนับถือโกหก ใส่ร้าย ทำให้เสียศรัทธาตัวเอง จากภาพลักษณ์สถานะทางสังคมที่ดี นำปฏิบัติบรรยายธรรม ทำดีลงโซเชียล ทำให้คิดไม่ถึง หลงเชื่อ

ขอบคุณคำเทศน์ที่ช่วยตอกย้ำหัวใจ ทำให้อภัยคือเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ใครจะทำอย่างไรช่างเขา เราจะทำความดีไว้ ให้ชักฟืนออก ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว โลกธรรม ๘ เป็นเรื่องธรรมดา พระพุทธเจ้าและหลวงพ่อยังโดน

หลังจากหลวงพ่อบอกให้อุบายตั้งสัจจะแล้วทำ เตียวเครดิตจะมาเอง (ซึ่งตอนนั้นไม่ได้เล่าเรื่องที่เจอให้หลวงพ่อฟังมาก่อน) ก็อยากพิสูจน์ลองทำ ไม่นานความจริงต่างๆ ก็ปรากฏเอง ที่เคยคิดว่าเราแน่ รู้ดี ก็แพ้ความโลภ หลง และโลภของตัวเราเองนะค่ะ คือเอาตัวไปให้เขาหลอก และคงเป็นกรรมที่เราทำ แต่ยังมีบุญที่เจอหลวงพ่อ สอนให้อภัยสิ่งที่เจอ กลับมาดูแลใจตัวเอง

ขอบคุณจากการหนีเสือ (เกือบ) ปะจระเข้ หนีจากฆราวาสสอนธรรมก็ไปเจอพระป่าอุดรฯ แต่ก็มีคำสอนที่กระตอกเตือนว่า “พระป่าอะไรเข้าเมืองขึ้นห้างเทศน์” เป็นที่สะดุดใจช่วงนั้น และไม่นานก็ได้รู้เห็นพฤติกรรมที่ไม่สมควร มักขึ้นชมยกกันโยมที่ให้เงิน มีสถานะทางสังคมให้อยู่ใกล้ชิด ให้มีความสำคัญ

ประทับใจคำสะดุดใจตั้งแต่ตอนมาวัดแรกๆ มึงอะไม่มีห่าอะไรเลย ไปฐิละไบลานเปล่า บ้านเรือนหลังใหญ่ต้องทำความสะอาดมาก ทำดีทิ้งเหว หลวงพ่อไม่สนใจว่าใครจะรวยจะจน ทุกคนเท่าเทียม ถ้าผิดโดนหมด เด็ดขาดชัดเจน ทำทนายให้ลองพิสูจน์เอง ไม่ให้เชื่อท่าน

สรุป โจทย์ตอนนั้นได้ล้มกระดานการปฏิบัติที่เคยคิดว่ารู้ที่ทำมาหลายปีก่อนหน้านี้ ทั้งหมดให้เริ่มใหม่ ให้พุทโธ กลับมานับหนึ่งใหม่ ลงเสาเข็มให้แน่น อันนี้สดัน สะเทือน เอา กลับมาคิดต่อถึงกับน้ำตาไหล แต่ตอนนั้นมันเหมือนจนตรอก ถูกหลอกซ้ำๆ ก็เลยเอวอะ อึกสั๊ก ตั้ง เชื่อหลวงพ่อ พิสูจน์ดู เริ่มนับหนึ่งใหม่ แล้วชีวิตก็ดีขึ้น ทั้งร่างกายและใจจริงๆ ขอขอบคุณมาก ค่ะ

ขอบคุณที่หลวงพ่อสอนโดยทำให้ดูเป็นแบบอย่างเสมอ เช่น เคยสังเกตเห็นหลวงพ่อเดิน จกรมระหว่างรอปาฏิโมกข์ โดยได้ข้อคิดสะกิดใจให้เตือนตัวเองตอนที่เกี่ยว

ขอบคุณทุกคำสอนการเผด็จดักทางกิเลส บางครั้งดูเหมือนพูดเล่น แต่มักแฝงของจริง และข้อคิดเสมอ

ขอบคุณสถานที่ที่ปลีกวิเวกสอนไม่ให้คลุกคลีกัน ชอบมากที่มีพื้นที่ให้อยู่คนเดียว อยู่กับตัวเอง หมู่คณะให้เกียรติ ไม่รบกวน ไม่ชวนคุยถ้าเราเงียบ

ขอบคุณซีดีเทคน์หลวงพ่อที่ช่วยให้รอดพ้นจากการขบถหลับใน

ขอบคุณที่สอนว่า ธรรมโศกมีจริง ให้ลองพิสูจน์เอง ผลคือสุขภาพที่ป่วยก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นจริงๆ

ขอบคุณหนังสือธรรมะที่เป็นประโยชน์มาก แม้เป็นแฟนคลับอ่าน และเว็บไซต์ ซีดีเทคน์ ลูกเป็นแฟนคลับติดตาม บ่อยครั้งที่ช่วยให้คิดได้ แก่ความทุกข์ในชีวิตประจำวัน

ขอบคุณที่ทำให้ครอบครัวหันมาสนใจและเริ่มภาวนากัน ไม่ใช่แค่ตัวลูก แต่พี่ๆ ก็นั่งสมาธิ เริ่มงดอาหารหลังเที่ยงวันกันเองบ้าง แม่พุทโธทุกคืนจนลูกอายุเวลาซีเกียจ (แต่ท่านก็ยังไหว้เจ้า ไหว้ต่างๆ อยู่ ซึ่งลูกก็โอเค คนละครั้งทางเพื่อความสบายใจ

ขออภัยที่เขียนมายาวมาก เพราะอยากบอกเพื่อส่งเสริมแรงใจสนับสนุนว่า สิ่งที่หลง
พ้อทำลงแรงไปไม่เสียเปล่า มีประโยชน์ในชีวิต เปลี่ยนแปลงคนจริงๆ นะคะ ทำให้อยากลดชั่ว
ทำดีทิ้งเหว พยายามภาวนาต่อไปค่ะ กราบขอบพระคุณอย่างมาก

ตอบ : นี่คำขอบคุณไง ขอบคุณๆ คำว่า “ขอบคุณ”

คำว่า “ขอบคุณ” มันต้องเกิดจากสิ่งที่คุณได้ผลประโยชน์แล้วมันจะเป็นสิ่งที่คุณออกมา
จากหัวใจ แต่ถ้ามันไม่ใช่สิ่งที่เป็นประโยชน์มันเข้าใจไม่ได้ไง นี่พูดถึงว่าเวลาคนภาวนาไปแล้ว
มันจะเห็นคุณค่าของมัน

ธรรมะ ธรรมะไม่มีตัวตน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ธรรมวินัยจะเป็น
ศาสดาของเธอ ธรรมวินัยจะเป็นศาสดาของเธอ”

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ
ปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่โดยกิเลสตัณหาความทะยานอยากของคน
ของทุกๆ ใจ ภูตต้องเด่น ภูตต้องดี ภูตต้องแน่ ภูตต้องมีคุณธรรม

เพราะว่ากุมีคุณธรรม เลยไม่มีอะไรเลย

คนมีคุณธรรมเขาไม่สนใจเลย คนมีคุณธรรม ดุสิต หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ป่าอยู่
เขาของท่าน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปรารภมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เป็นเจ้าชาย
สิทธัตถะสร้างมาอยากเป็นพระพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แต่เวลาตรัสรู้เป็น
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เลิกเลย “เอ! จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้” มันละเอียด
ลึกซึ้งจนจะสอนใครไม่ได้เลย

แต่เพราะสร้างมาเป็นพระโพธิสัตว์มา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย อันนั้นนะมัน
เป็นข้อเท็จจริง มันเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่ทำมา ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีมาขนาดนั้น สร้าง
สมบุญญาธิการมาขนาดนั้น วางพื้นฐานมาขนาดนั้น ผลมันก็ต้องมีการกระจายออกไปเป็นองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สั่งสอนอย่างนั้น

แต่เวลาตรัสรู้ธรรมมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทอดธุระเลย เดินผมบัง
ภูเขา ใครจะรู้ได้ เป็นไปไม่ได้ ใ้ปัญญาทวนกระแสกลับนี้ไม่มี

โดยธรรมชาติพลังงานมันส่งออกหมดนะ กุญแจใหญ่ กุญแจเยียม กุญแจลังการ เขี่ยบเขาไปทั่ว แต่ไม่มีอะไรเลย

อดตา หิ อดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนทำลายตนแล้วไม่มีตัวตน ไม่มีตัวตนมันจะไปอหังการอะไร มันจะไปเขี่ยบใคร

นี่ไง เพราะมันไม่มีตัวตน มันไม่มีความยิ่งใหญ่ ไม่มีสิ่งใดเลย แต่มันเป็นหน้าที่ หน้าที่เห็นไหม คนที่ไม่รู้ แล้วสิ่งที่การกระทำไปที่มันเลวทรามเหลวไหล อ้างอิงไง ถ้าเข้ามาในเมืองไทยต้องเป็นพระพุทธศาสนา จะลัทธิความเชื่ออะไรต้องเป็นพระพุทธศาสนา แล้วพระพุทธศาสนาสอนอะไรก็ไม่รู้ สอนบ๊าบอกคอกแตก พระพุทธศาสนา อ้างพระพุทธศาสนา

เพราะเราเป็นชาวพุทธไง ชาวพุทธเราเคารพพระพุทธเจ้าไง แล้วบอกพระพุทธศาสนาโน้เชื่อไปเลย ทั้งที่คำสอนเขายังไม่ได้ฟังเลยนะ บอกว่าเป็นศาสนาพุทธนะเชื่อ แต่ความจริงสอนมามันเป็นไสยศาสตร์ เป็นผีเป็นเปรต เป็นเรื่องธุรกิจ เป็นเรื่องอิกข์ของตน เป็นเรื่องความเห็นของตน บังเงาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่ได้คิด ไม่ได้เห็นเลย มันไม่รู้เรื่องเลย นี่เวลาคนที่ไม่มีสติปัญญา แล้วมันก็หลอกง่าย หลอกคนไม่มีสติปัญญาไง

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ป่าอยู่เขาตลอดเวลา คำว่า “ตลอดเวลา” มันต้องเป็นการยืนยันสัจธรรมในใจของตนก่อน

ดูสิ เวลาหลวงตาท่านเทศน์ถึงพระอรหันต์อยู่ในป่า อยู่ในถ้ำ ๖๐ ปีอย่างนี้ เทวดา อินทร์ พรหมอุปัฏฐากอุปถัมภ์ มนุษย์ไม่เกี่ยวเลย สัตว์ไม่รู้เรื่องเลย ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน ท่านมีคุณธรรมในใจของท่าน คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่กว่าโลกธรรม ๘ มีลามกเลื่อมลามก มียศเลื่อมยศ

สังคมของโลกคือโลกธรรม ๘ เป็นเรื่องไร้สาระ แต่เป็นเรื่องจริงของการปกครองนะ ของประเทศชาติ ประเทศชาติจะเจริญเลื่อมทรุดมันเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เป็นเรื่องการปกครอง นี่โลกธรรม ๘ แล้วก็แย่งชิงกันไง

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย สิ่งที่ย่างชิงกันนะ แย่งชิงกันเข้าไป กอดกองไฟ แ่งเหล็กแดงๆ อำนาจรัฐ ชูย! แย่งกันเข้าไปกอด แย่งเข้าไปกอด กอดแ่งไฟแดงๆ เลย ถ้าเป็นธรรมนะ

แต่ถ้าเป็นโลก ไม่ใช่ แย่งเข้าไปแสวงหาผลประโยชน์ แย่งเข้าไปเพื่อความยิ่งใหญ่ของมัน นี่พูดถึงกระแสโลก

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ เป็นหน้าที่นะ คูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นจักรพรรดิที่รอบ เป็นกษัตริย์ไม่รู้เป็นกษัตริย์ เป็นพราหมณ์ เป็นต่างๆ นี่เพราะการเกิด บารมีสิบทิศ มันต้องสมบูรณ์แบบโดยบารมีสิบทิศไง ทานบารมี ศีลบารมี สัจจะบารมี วิริยะบารมี ปัญญาบารมี ถ้าคนไม่มีบารมีสิบทิศมันจะตรัสรู้ได้อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เวลามรรค ๘ มรรค ๘ บารมีสิบทิศสมบูรณ์ ถึงจะเกิดมรรค ๘ โดยสมบูรณ์ไง

ไฉ้มรรค ๘ ของเรา เราก็จะไปเอาศีล สมาธิ ปัญญา เอามายำกันให้มันเป็นปัญญา ขึ้นมาไง ให้มันเป็นธรรมจักร ไม่เป็นหรรษ เพราะอะไร เพราะมันไม่ได้ทำลายตัวตนในใจของเอ็ง เอ็งส่งออกจะไปธรรมจักรอยู่ข้างนอกนูนนะ แต่เอ็งไม่เห็นใจของเอ็ง

ถ้าเอ็งเห็นใจของเอ็ง เพราะตัวตนมันอยู่ที่ใจ ใจตัวตนมันอยู่ที่เอ็งไง ถ้ามันเข้าไปถึงตัวตนของเรา ถ้าของเอ็งก็ไม่ใช่ของเรา เออ! ต้องของเรา ถ้าตัวตนของเรา นี่พระพุทธศาสนา สอนลงที่นี้ไง ถ้าสอนลงที่นี้มันก็เป็นความจริงที่นี้ไง ถ้าเป็นความจริงที่นี้มันก็เป็นประโยชน์

ถ้าเป็นประโยชน์ขึ้นมา เห็นไหม ถ้าไม่อย่างนั้น หลวงตาท่านบอก จะนอน ถ้าไม่ได้ กราบหลวงปู่ก่อนนอน นอนไม่ได้

พระสารีบุตรถ้าไม่ได้กราบพระอัสสชิก่อน นอนไม่ได้ พระอัสสชิอยู่ทางทิศใด สืบข่าวทุก วันว่าตอนนี้พระอัสสชิเผยแผ่ไปอยู่ในทิศใด ก่อนนอนต้องหันหน้าไปทางทิศนั้นแล้วกราบ พระอัสสชิเสียก่อนถึงจะนอนได้

เห็นไหม ถ้ามันออกมาจากใจ ถ้าใจมันเป็นจริงมันออกมาจากหัวใจอย่างนี้ ถ้าออกมาอย่างนี้ คุณธรรมที่แท้จริงมันอยู่ในใจ คุณธรรมมีคุณค่าอย่างนั้น

ทีนี้หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาท่านถึงอยู่ด้วยคุณธรรมในหัวใจ มีความสุข มีความสุขเพราะอะไร

เพราะโลกนี้ของหลอกหลวงทั้งสิ้น สมมุติมีการเปลี่ยนแปลง มีการเคลื่อนย้ายไป แล้วไม่มีอะไรเป็นจริงเป็นจังเลย แต่มันเป็นเรื่องของโลกใจ นี่ผลของวิภูษนะ มันเป็นภพหนึ่งของจิต เป็นภพที่จิตเกิดเป็นมนุษย์นี้ แล้วจิตที่มากเกิดเป็นเรื่องอื่นมากมายมหาศาล ฉะนั้น สิ่งที่เราเห็นว่าตายเกิดในวิภูษนะนี้เป็นเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น ถ้าจิตใจถ้าเป็นธรรม มีคุณธรรมจริง มีจิตเย็นจริง เป็นธรรมจริง มันถึงเข้ามาขอบุณๆ นี่ไง ขอบุณ เห็นไหม เวลาคนรวบมา คนจนมา มีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน

ถ้าเป็นธรรม คนก็คือคน คนก็คือคนนะ แต่คนที่มีคุณและคนที่มีโทษ คนที่มีคุณเขามาแล้วเขาเป็นคุณ

คนที่เป็นโทษ คนเหมือนกัน เขามาเอาโทษเอาภัยของเขา เขามาย่ำยีของเขา เขาทำลายตัวเขา โดยที่ทำไมเพราะอะไร เพราะตลาด ตลาดมันต้องหาชุมชน ถ้าไม่มีชุมชนมันเป็นตลาดขึ้นมาไม่ได้ คนที่ไปหาผลประโยชน์มันก็ไปหาผลประโยชน์ในชุมชนนั้น นั่นคนที่เป็นโทษ

คนที่เป็นคุณๆ คนที่เป็นคุณนะ เขาไปเพื่อทำของเขา เขาไม่มีตัวตนของเขา เขาไปวัดไปวาเขาเก็บตัวเขา คนที่เป็นศรัทธาจริงๆ เขาไม่แสดงตัว เขาไม่แสดงตัวของเขา นั่นนะศรัทธาแท้ แล้วอดเยี่ยม เราเห็นมาเยอะมาก

แต่ไอ้ที่แสดงตัวๆ นั่นนะ ไฉนคนเป็นโทษทั้งนั้นนะ คนเป็นโทษเพราะอะไร คนเป็นโทษเพราะมันจะอยู่ในสังคมนั้นไง อยู่ในศาลานั้น ศาลานั้นคนเต็มศาลาเลย มันอยากแสดงเด่นมันขึ้นมา ถ้ามันแสดงเด่นขึ้นมามันก็ต้องโดนอยู่แล้ว เพราะเรื่องอย่างนี้มันเป็นแค่เรื่องมารยาทสังคม มันไม่ใช่เรื่องการประพฤติปฏิบัติอะไรเลย มันเป็นเรื่องมารยาทสังคม

แค่มารยาทสังคมเองยังรู้ไม่ได้ แล้วเองยังว่าเป็นชาวพุทธ เป็นนักปฏิบัติ มันเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ ถ้าปล่อยไว้มันก็เป็นเสี้ยนเป็นหนาม ถ้าเป็นเสี้ยนเป็นหนาม เราถึงจัดการหมด เสี้ยนหนามนี้เราดูหมดเลย เสี้ยนหนามต้องหลุดหมด เพราะที่นี้เป็นวัดปฏิบัติ เพราะเองก็รู้ว่าที่นี้เป็นวัดปฏิบัติ เองก็อยากจะมาปฏิบัติ เองจะมาเป็นเสี้ยนเป็นหนามไม่ได้

แต่ถ้าเป็นคนนะ แต่ที่อื่นเขาไม่กล้าทำ เพราะหลวงตาท่านพูด ไม่มีลูกหน้าปะจมูก ถ้าจมูกโผล่มาต้องขาด ลูกหน้า หน้าต้องแบนราบ ไม่มีจมูกโผล่มาเลย ตอนสมัยเราอยู่กับท่าน

ตอนสมัยเราอยู่กับท่าน เพราะว่าหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านทำสิ่งใด หลวงปู่มันนะพยายามค้นคว้ามา ฟั่นฟูไป พระห่มผ้าสีอะไร เพราะสมัยโบราณนะ สมัยก่อนนั้น ผ้าสีเหลืองเจ็ดเลย แล้วจะมาห่ม เพราะว่าเป็นผ้าสีน้ำฝาด

หลวงตาท่านบอกเลยว่า เวลาหลวงปู่มันท่านสงสัยสิ่งใด ค้นคว้าในพระไตรปิฎกแล้วถ้าไม่มีสิ่งใดนะ ท่านจะทำความเข้าใจของท่าน ย้อนกลับไปดูถึงอดีต ถึงสมัย...จะว่าสมัย พระพุทธเจ้าเลยที่ท่านทำกันอย่างไร

แล้วพระพุทธเจ้ามาอนุโมทนาต่างๆ คนที่ไม่มีวาสนาก็เชื่อไม่ได้ ใครไม่เคยมีเงินพันล้าน มันก็ไม่มีรู้หรือกว่าเงินพันล้านนั้นเป็นอย่างไร แต่ถ้าใครมีเงินพันล้านแล้วได้จับจ่ายใช้สอยใน พันล้านนั้น มันก็เป็นเรื่องปกติของคนที่มีเงินพันล้าน

จิตใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านได้สร้างคุณค่าของท่านมากมาย ท่านเป็นเศรษฐี ธรรม ถ้าท่านเป็นเศรษฐีธรรมท่านจะย้อนไปดูสิ่งต่างๆ ท่านทำของท่านได้ เป็นเรื่องของคนที่ มีเงินพันล้านแล้วเอาเงินบาทสองบาทมาเที่ยวแจกประชาชนมันเรื่องจิปจ้าน

แต่คนที่ไม่เคยมีเงินพันล้าน พอบอกว่ามีเงินพันล้าน มันหาว่าขี้มั่ว มันว่าเรื่องไม่จริง แต่ถ้าเรื่องไปจีไปปล้นเขาเพื่ออยากมีเงินมีทอง มันบอกว่ำนั่นของดี นี่สังคมมันเป็นแบบนั้น สังคม เป็นแบบนั้น สังคมเข้าใจไม่ได้

ฉะนั้นว่า หลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงตาท่านบอก ถ้าอยู่กันสององค์ท่านจะ เปิดเต็มที่เลย ถ้ามีบุคคลที่สาม หลวงปู่มันจะไม่พูด แล้วหลวงตาก็คจะไม่พูด แต่ถ้ามีสององค์ตัว ต่อตัว หลวงปู่มันเปิดหมด แล้วท่านถามได้ทุกเรื่อง นี่เพราะอะไร

ธรรมทายาท ธรรมทายาท ให้เป็นทายาทต่อไป เรื่องของพระพุทธศาสนา

แต่ให้พวกเปรตพวกผี พวกไปชุบตัว พวกไปอยากดัง พวกอยากไปหาชื่อเสียง พวก อยากได้เครดิต ท่านก็รับไว้ เพราะมนุษย์มันแตกต่างหลากหลาย

“ประชาธิปไตยๆ สิทธิเสรีภาพ เป็นชาวพุทธเหมือนกัน ปฏิบัติได้เหมือนกัน”

นั่นมึงพูด มึงพูดเพราะมึงอยากได้ มึงพูดเพราะมันเป็นสิทธิของมึง

แต่ที่ธรรมาธิปไตยเป็นธรรมนี้ท่านรู้ ไ้พวกนั้นมันไม่รู้เรื่องหรอก พูดไปไม่เป็นประโยชน์ พูดไปมันก็เอาไปเป็นสินค้า เอาไปเพื่อไปซื้อขาย เอาไปเพื่อชื่อเสียง ไม่ใช่เพื่อคุณธรรม

ถ้าเพื่อคุณธรรม เหมือนหมอ หมอนี่นะเขาดูแลสุขภาพ เขาดูแลสุขภาพภาวะแวดล้อม เขาดูแลสุขภาพอาหาร เขาดูแลว่าคนมันสุขภาพจะแข็งแรงเพราะเหตุใด แล้วต้องมีวัคซีนป้องกันสิ่งใดเพื่อไม่ให้เชื้อโรคมันเข้าสู่ร่างกายนั้น

หลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่ท่านมา สิ่งที่หลวงปู่ท่านสอนมาเยอะเยอะ ท่านก็เก็บไว้ในใจของท่าน ท่านจะใช้ประโยชน์ต่อเมื่อมันเป็นประโยชน์ ท่านจะเป็นธรรมทายาทสร้างคนต่อไป

ท่านไม่เคยโฆษณาชวนเชื่อที่ท่านได้รับคุณธรรม ท่านได้รับการยืนยันจากหลวงปู่ท่าน หลวงตาท่านไม่เคยพูด เว้นไว้แต่ตอนปลายๆ ชีวิตนี้ท่านบอกว่า ถ้าไม่มีโครงการช่วยชาติฯ ไ้สังฆกรรมทั้งหมดจะตายไปพร้อมกับท่าน

แต่เพราะมีโครงการช่วยชาติฯ โครงการช่วยชาติฯ คนต้องมีความมั่นใจในศาสนา มีความมั่นใจในตัวผู้นำ ท่านถึงเอาสังฆะความจริงนี้เป็นการยืนยันเพื่อให้คนที่ร่วมในโครงการนั้นมั่นใจในตัวท่าน

ท่านถึงบอก มันถึงเป็นโอกาสของชาวพุทธได้ยินได้ฟังสิ่งที่ท่านได้คุยกับหลวงปู่ท่านเป็นเรื่องส่วนตัว ได้มาให้ชาวพุทธได้ยินเรื่องอย่างนี้กัน ถ้าไม่มีโครงการช่วยชาติฯ เรื่องอย่างนี้จะตายไปพร้อมกันท่านโดยที่ประชาชนจะไม่ได้ยิน แต่พระที่อยู่ใกล้ชิดได้ยิน เพราะท่านพูดหลังไมค์เยอะมาก เวลาท่านพูดหลังไมค์ นั้นนะข้อเท็จจริงที่คนอื่นไม่เคยได้ยิน

เวลาท่านอยู่ที่บ้านตาด เวลาท่านจะเทศนาว่าการนะ ถ้าสิ่งใดที่เป็นลึกลับ สิ่งในโลกเขาคาดหมายไม่ได้ ท่านจะบอกมาให้เปิดเผย คือไม่มีการอัดเทป ไม่มีการบันทึกไว้ เวลาท่านจะพูดสิ่งใดที่มันเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ ท่านจะสั่งเอง ให้เปิดเผย ให้เปิดเผย

แม้แต่มาที่โพธาราม ท่านเคยพูดกับเราเรื่องพระทีหนึ่ง ท่านสั่งให้เราเปิดเผย

เราก็ทำดีอ ทำไม่รู้ไม่ชี้ไง จะดีกิน จะอ้วนนะ

ท่านบอก ไม่ปิดเทปจะปาทั้งเดี๋ยวนี้อย

เราจะต้องปิดเทปนะ

เวลาท่านมาพูดเรื่องพระกับเรานะ ท่านสั่งบอก ต้องปิดเดี๋ยวนี๊ เครื่องบันทึกต้องปิดให้หมด แล้วคุยกันตัวต่อตัว

เรามาที่โพธาราม เราทำโง่ตาโง่ ทำไม่รู้ไม่ชี้ไหนะ ท่านสั่งสองหนสามหน หนที่สามบอกว่า ถ้าไม่ปิดโยนทิ้งเดี๋ยวนี้อย ต้องปิด

นี่จะพูดถึงว่าคนที่เขามีคุณธรรมเขาเก็บไว้ภายใน สัจจะความจริงมันเป็นสัจจะความจริงที่เหนือโลก โลกคาดหมายด้วยไม่ได้ ถ้าโลกคาดหมายด้วยไม่ได้ ภาษาเรานะ เราจะทำให้เขาเป็นเวอร์เป็นกรรมไปทำไม

คำว่า “เป็นเวอร์เป็นกรรม” นะ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสัจจะเป็นความจริง เขาไม่เชื่อ ไม่เชื่อมั่นไม่ผิดหรอก แต่คนที่ไม่เชื่อมั่นจะหาข้อมูลลบล้าง ไข่ตรงข้อมูลลบล้างนั้นนะ นั้นนะติเตียนธรรมะ ติเตียนพระอริยเจ้า

การไม่เชื่อมั่นเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่การหาข้อมูลลบล้าง หาข้อมูลมันก็ต้องลบล้าง นั้นนะคือการติการเตียน การทำลาย นั้นนะเป็นกรรม ฉะนั้น คนที่เขามีสติปัญญาเนะ เขาจะเอาสัจจะความจริงไปให้ปุณฺชนสร้างเวอร์สร้างกรรมทำไม ฉะนั้น เวลาท่านพูดท่านจะพูดหลังไมค์ พูดกันเป็นเรื่องส่วนตัว พูดกันเป็นเรื่องตัวเราเอง นี่พูดถึงเวลาเป็นครูบาอาจารย์นะ แล้วถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง

ฉะนั้น จะบอกว่า วันนี้เขาจะเขียนมายาวขนาดไหนเราก็จะอ่านให้หมดเลย เพราะว่าขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณ คำว่า “ขอบคุณของเขา” มันก็ขอบคุณเพราะเขาเห็นผลตามความเป็นจริงไง

แล้วถ้าเป็นทางโลกนะ คำขอบคุณนี้ขอเป็นเงินได้ไหม คำขอบคุณนี้ขอเป็นผลประโยชน์ได้ไหม เขาหวังกันตรงนั้นไง แต่เขาไม่เห็นหรือว่า คำว่า “ขอบคุณจากหัวใจ” มันมีคุณค่ากว่าเงิน กว่ายศถาบรรดาศักดิ์ เพราะอะไร

เพราะคำที่เขาบอกว่า

ขอบคุณที่ทำให้คนที่เราจะจมดิ่งไปในทางที่ผิด กลับมาเป็นคนที่ดี

ขอบคุณที่ทำให้คนที่มีความเสียหายกลับมาเป็นสิ่งที่ดี

ขอบคุณกับความล้มเหลวที่ยังมันจะผิดพลาดไป กลับมาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

เห็นไหม มันมีค่ากว่าเงินไหม มันทำคนให้คนเป็นคนดีขึ้นมา มันมีคุณค่ามาก

แต่ถ้าเป็นทางโลกนะ ขอบคุณนี้เปลี่ยนเป็นเงินไม่ได้หรือ ขอบคุณนี้เปลี่ยนเป็นสิ่งที่ดีงามอย่างอื่นไม่ได้หรือ...ไม่ได้

คำว่า “ขอบคุณๆ” ฉะนั้น ถึงบอกว่า เวลาคนเขาเขียนมา เขียนมายกย่องสรรเสริญนั่น เรื่องของเขา เวลาแสดงธรรมๆ การแสดงธรรม เวลาหลวงตาท่านพูด การแสดงธรรมเป็นหน้าที่ของพระ เป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์ที่ดีงาม ในเมื่อแสดงธรรมจบแล้ว เราได้ทำหน้าที่เราแล้ว สิ่งต่อไปคือผู้ที่ได้รับผลตอบแทนจากมัน ฟังแล้วได้คิดไหม

เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์นะ หลวงตาท่านก็นั่งฟังด้วย พอฟังเสร็จแล้วนะ สองสามวันแล้วท่านก็เอาคำเทศน์ที่ท่านยังลังเลสงสัยกลับไปถามหลวงปู่มั่น

หลวงปู่มั่นท่านพูดเลย “เอ๊ะ! ยังมีคนเอาไปใช้ประโยชน์อีกหรือ นี่กว่าเที้งหมดแล้ว” ท่านยังภูมิใจเลย

ท่านเทศน์จบแล้ว หลวงตานี้แหละท่านฟังเทศน์หลวงปู่มั่นเอง แล้วท่านก็ไปใคร่ครวญ อยู่สามวันสี่วัน ขบมันไม่แตกใจ กลับไปหาหลวงปู่มั่นไง หลวงปู่มั่นท่านบอก “เออ! ยังได้ประโยชน์นะ”

ไม่ใช่ว่าแสดงธรรมไปแล้วนะ มันไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้นเลย ถ้ามันเป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์อย่างนี้

หน้าที่ของผู้แสดงธรรมได้แสดงแล้ว หน้าที่ของผู้ที่รับได้ยินได้ฟังแล้วเอาไปวิเคราะห์วิจัย เอาไปทำให้เป็นประโยชน์กับตนขึ้นมาหรือไม่

ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมา นี่ไง อานิสงส์ของการฟังธรรม สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วตอกย้ำ สิ่งที่กำลังเลสงสัยทำให้มันกระจ่างแจ้ง สิ่งที่มีกิเลสตัณหาความทะยานอยากของตน ธรรมะได้ทำลายมันไป เห็นไหม อานิสงส์ของการฟังธรรม เอวัง